

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. II. Quales affectus conciliare in nobis debeant Excessus humiliationum
Filii Dei in Passione sua.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

hoc pacto occisus est. Nam quis ausus fuisset evulgare & proponere hominum iudicio ceu Deum immortalem, hominem in Cruce mortuum, condemnatum à sententia justitiæ, ultimo affectum supplicio à manibus carnificum, in loco patibulario inter latrones?

Ecce fratres mei, conclusit Spiridion, id, quod attonitus reddidit omnes animos, & cunctas facit obmutescere linguas. Exhaustus sum, nec quidquam amplius vobis dicere possem: nôsse autem percuperem cordium vestrorum hac super re affectus & sensa.

ARGUMENTUM.

Quales affectus conciliare in nobis debeant Excessus humiliationum Filii Dei in Passione sua.

ARTICULUS II.

FAteor, inquit pius noster & eruditus Ecclesiasticus, non nisi confusionem sentire me in intellectu meo, qui duo hæc extrema conjungere simul non potest, magnitudinem Dei, & ipsius humiliationes. An gloria infinita dissipare non debeat omnia ignominiarum genera, sicut sol dissipat tenebras, quæ subsistere non possunt præsentem ipso? & opprobria infinita an extinguere non debeant omne genus gloriæ, velut nox profunda omne expellit & fugat lumen? & tamen videre hæc duo extrema conjungi in Persona Jesu Christi, quàm incomprehensibile hoc prodigium!

Ex hac confusione intellectus mei, plures nascuntur affectus in corde meo. Modò cogito mecum ipse, affirmandum om-

nino esse quòd superbia magna sit injuria Deo, & crimen prorsus enorme, còquòd tali opus fuerit remedio ad sanandum ejusmodi malum. Ex magnitudine reparationis intueor magnitudinem injuriæ, & ex virtute remedii colligo malitiam morbi. Sed cum primis video ipsam, quando considero, quòd nondum sanata sit ab omnipotenti hoc remedio, quòdque non obstantibus cunctis tam profundis humiliationibus Majestatis Dei, ambitio & superbia adhuc ubi vis insolenter imperent, insuper & videatur, id ipsum parùm æstimari. O superbia! ô vanitas mentis humanæ, quàm malum es incurabile! Eheu! non cognoscitur tua malitia; unde oritur, quòd non majoris horrore, quam sint homicidia, furta, impudi-

Humiliatio-
nes Jesu Chri-
sti ostendunt,
quàm injuri-
osa sit Deo su-
perbia nostra,

pudicitia, cum certum sit, te magis Deo esse injuriosam?

Christianus
superbus est
pejor Lucifero,
ro.

Tu peccatum es diabolorum, quod æstimatum fuit indignum misericordiâ; sed magis adhuc horrendum, magisque indignum es veniâ in hominibus, qui non nisi vermiculi sunt terræ comparati cum Angelis; sed præcipuè, postquam proprius Filius Dei sese humiliavit, seque probris & confusione exposuit amore hominum, & ut veram doceret ipsos humilitatem: si superbi adhuc sunt, longè deteriores sunt dæmonibus; certum enim est, quòd si Filius Dei vel minimam illarum humiliationum tolerasset pro Lucifero, quamvis dæmonum sit maximus & Rex superbix, in ipso instanti evaderet humillimus omnes inter creaturas. O quàm superbia hominum indigna est misericordiâ!

Modò accenditur in me desiderium, accendendi jam cor meum desiderio, quod ardebat in Lucifero, dum dixit: *Similis ero Altissimo*. Crimen fuerat ipsi, similem esse voluisse Deo in Majestate gloriæ suæ; sed maxima mea foret felicitas, si similis jam essem Altissimo in profundissima ipsius humiliatione. O quanta hæc mihi prærogativa, quòd liceat aspirare mihi ad similitudinem Dei! nemo disceptabit mecum de prætensionibus ambitionis hujus sanctæ; possi-

Isa. 14. v. 14.

Licet nobis aspirare ad similitudinem Dei in statu, quem ipsemet amplexus est.

deo in me ipso omnem illuc aspirandi materiam; Deus mihi offert quotidie omnia illuc pertingendi media; & quando hanc ambulo viam, meæ invenio pacem animæ: & quantò magis sincero animo & absque dolo in meum descendero nihilum, plus invenio hîc pacis, magisque me consolatum. Ah! invenio hîc amabilem meum Jesum totum annihilatum, qui porrigit mihi brachia, mihi-que congratulatur de felicitate, quæ similem aliquantisper me reddat ipsi in despiciatibus, opprobriis & annihilationibus suis; & ego dico ipsi cum S. Bernardo:

Tantò mihi charior, quantò pro me vilior es ô mi Jesu. Verùm summâ perfundor delectatione, dum audio, ipsum eadem mihi remittere verba; & tu Christiane:

Tantò mihi es charior, quantò pro me vilior.

Modò perpendo mecum justitiam, quam Deus Pater exhibuit ac reddidit ipsi, dum, quantum is humiliavit se, tantum ille exaltavit ipsum ad supremum culmen honoris & gloriæ, còusque, ut ad simplicem Nominis sui pronuntiationem, omne genu flectatur ad adorandum ipsum in cælo & in inferno. Et videtur mihi omnes homines, & præsertim Christianos, absque intermissione adniti debere, ut eandem ipsi reddant justitiam,

& in

3, Bern.

Quanto magis se Jesus Christus humiliavit, tantò Deus Pater ipsum magis exaltavit.

Christiani ad-
huc afficiunt
Jesum Chri-
stum iisdem
injuris, qui-
bus affectus
est in Passione
sua.

& in omni occasione stude-
ant exhibere ipsi reparatio-
nem honoris, pro tantis igno-
miniis, quibus exhibere immer-
sit se amore nostri voluntarie.
Quis diffitebitur hanc nostram
esse obligationem?

Et nihilominus dolens video,
non sine lethali tædio, quod
Christianorum plurimi, imitan-
tes insolentiam & perfidiam Ju-
daici populi, iisdem proscindere
pergant ipsum, & ratione aliquâ
majoribus despiciantibus, quam
omnibus iis, quos perpeffus est
tempore Passionis suæ. Judæus
contempsit ipsum, videns ipsum
suffixum Crucis; & tu Christia-
ne, contemnis illum, haud igna-
rus, regnare ipsum in gloria ad
dexteram Dei Patris sui. Tu
queris, in quo contemnas ip-
sum; vide, an unicam solam,
tempore Passionis suæ ipse tole-
raverit ignominiam, quam ho-
diedum non inferas ipsi. Unus
Apostolorum negavit ipsum ter-
tio; & quanti Christiani plûs
quàm tercenties ipsum negant?
alius vendidit ipsum triginta de-
nariis; & quanti vendunt ipsum
multò minoris, ipsòque se pri-
vant pro brutali voluptate, de-
tractione famæ, parvo & iniquo
lucro! dictum est illi Ave flexis
in terra poplitibus per contemp-
tum; & quanti Christicolæ falsi ac-
cedunt Ecclesiis sub obtentu ado-
randi illum, ibique curvatis ad-

sunt genibus, interim animo va-
gantes, & forsàn oculis impudi-
cos aucupantes aspectus, quasi
eo venirent illuc nomine, ut af-
ficerent ipsum injuriâ, etiam in
templo, in domo sua.

Postpositus est Barabbæ, &
quot Christiani mali postponunt
ipsum infami creaturæ, quam
magis amant ipso? & quod hor-
rendum est dictu, quot ipsimet
postponunt ipsum diabolo, cui
servire malunt quàm ipsi? Ipse
spretus & illusus fuit à toto He-
rodis exercitu; & nonnè vide-
mus innumeram Libertinorum
multitudinem, quibus ludibrio
est devotio, quique sannis exci-
piunt sanctissima Religionis my-
steria? Ipse reus judicatus est
mortis, in cunctis, quibus obla-
tus est, tribunalibus; & Judæi su-
stinuerunt, habere se legem, per
quam debeat mori, eòquod sese
fecerit Filium Dei. Et nonnè
tractatur ita quotidie à cunctis
hominibus? ipse suam perdit
causam in omnibus conventibus
mundanorum.

Mundus habet legem, juxta Lex mundi
antefertur E-
vangelio. quam Jesus Christus debet mo-
ri, proscribi, proscindi contem-
ptu maximo. Ipsius lex jubet,
ut amentur afflictiones & aga-
tur pœnitentia; illa mundi præ-
cipit, ut amentur voluptates &
querantur oblectamenta. Ipsius
lex prohibet, ne bonis terrenis
apponatur animus; illa mundi
ordi-

D d d d d

ordi-

ordinat, ut summo studio inhietur illis. Ipsi lex præscribit modestam decentiam, decentemque modestiam in vestibus; illa mundi vult, ut harum teneatur luxus, stringatur & diligatur vanitas. Ipsi lex invitat ad silentium & solitudinem; illa mundi ad colloquiorum facetias, animi relaxationes. Ipsi lex hortatur ad patientiam, mandatque condonationem injuriarum; illa mundi extimulat ad vindictam & injuriarum ultionem. Unico verbo, ipsi lex præcipit virtutes, & illa mundi cuncta vitia.

Jam interrogo quemlibet ratione præditum, qui videat id, quid agatur in mundo, an non verum sit, quod nunquam non infinitus Christianorum numerus alleget legem mundi, ut se excuset & eximat ab exercitio pietatis. Ecceur non imitaris Jesum Christum in sua humilitate, in sua patientia, in suo silentio, in sua solitudine? quâ ratione, cum vivendum mihi sit in mundo? ecceur non perficis bona opera? ecceur non agis pœnitentiam? ecceur non servas majorem in vestimentis modestiam? vellem id quidem, sed quomodo in mundo? nemo diffiteri potest, quod ita agat, seque habeat Christianorum pars maxima. Sed revera hoc est dicere, quod dicebant olim Judæi tempore patientis Salvatoris: *Nos legem*

Joan. 19.

habemus, & secundum legem debet mori. Nobis lex est in mundo, juxta quam vivere volumus, & juxta quam mori debet spiritus Jesu Christi, & pedibus conteri ipsius Evangelium, & sancta illius effata despiciatu maximo.

Et posthæc dicas, verum non esse, quod sustineat adhuc hodie Jesus Christus eadem opprobria à plerisque Christianis, quæ sustulit in Passione sua à Judæis. Quos tantos reperire est Christianos imaginarios, sicut ipsos appellat Tertullianus, persuadentes sibi, quod Christiani sint, eoque illorum circumferant nomen, cum tamen procul absint, ut navent operam imitationi Jesu Christi, sed potius, quantum possunt, fugiant ipsam! ô quot Christiani sunt, quos nuncupare possem Christiano-Judæos! Christianos, eoque speciem præferant, quod agnoscant Jesum Christum, ipsumque adorent; sed Judæos reipsa, eoque illudant ipsi & legi ejus, & exemplis, quæ dedit nobis, pergantque non minore proscindere ipsum contemptu, quam proscissus fuerit à Judæis. Quis absque dolore intueri hæc potest?

Domine, dicebam ipsi, plures adhuc reperire est bonas animas, non contemnentes Jesum Christum in contemptu suo. Videamus Spiritum sanctæ Ecclesiæ velle, ut filii sui exhibeant sum-

mos

Multi Christi-
ani efficiunt
à opprobriis Je-
sum Chri-
stum.

Omnes Chri-
stiani repara-
tionem hono-
ris faciunt
Jesu Christo,
die Veneris
sancto.

Joan. 12.,

Non omnes
Christiani se-
quuntur Chri-
stum eadem
ratione.

velint inuri; dicunt omnes, se-
qui se velle Jesum Christum:
Mundus totus post ipsum abit. Sed
plerique id faciunt ratione ad-
modum diversâ. Aliqui sequun-
tur ipsum ut habeant panem;
plurimi se consecraut pauperi JE-
su Christo, ut ab eo ditentur
beneficiis, proventibus Ecclesia-
sticis. Alii sequuntur ipsum, ut
obtineant honores, sacros pri-
matus, Præfulum gradus, Anti-
stitum dignitates; non pauci, qui
imitari volunt splendidis ipsius
vitam functionibus, docendo,
instruendo, prædicando Evange-
lium magno eloquentiæ appara-
tu, & Apostolicum quemdam de-
monstrando zelum, ita ut de ip-
sis dici possit, quod de illo: nun-
quam locutus est sic homo.
Nonnulli sequuntur ipsum, ut
aucupentur voluptates ac deli-
cias, eòquod audierint, largiri
ipsum animabus devotis miras
omnino & superabundantes con-
solationes, experti sæpius primâ
fronte magnos dolores in exer-
citiis pietatis; hi sequuntur ip-
sum, quamdiu habent sibi blan-
dientem; ubi primùm se paulisper
monstraverit severum, terga ver-
tunt, ipsumque derelinquunt. Hi
omnes velle videntur sequi JE-
sum Christum, sed profectò non
quærunt ipsum, sed seipfos.

Reperire adhuc est alios, qui
sequuntur & verè quærant ip-
sum, qui imitari velint vitam

ejus, quantocunque sibi steterit Quâ ratione
labore, quibusvis impensis. Non-
nulli, qui vident ipsum solitari-
um, orantem ac totum contem-
plationi rerum divinarum in-
tentum, devovent se maximæ
ac altissimæ solitudini, seque to-
tos impendunt rationi; hi accep-
tissimi sunt ipsi. Aliqui, qui
intuentur ipsum pauperem, u-
niversis mundi rebus exspolia-
tum, capessunt animum sequen-
di in hoc ipsum, facientes pro-
fessionem altissimæ paupertis,
ita ut alium thesaurum habere
nolint in mundo, nisi ipsum so-
lum, & hi adhuc magis placent
ipsi. Alii, dum cernunt ipsum
oneratum plagis, laniatum vir-
gis, perforatum spinis, totumque
absorptum tormentis, hisce ip-
sius cruciatibus extimulati, sanc-
toque succensî zelo admodum
austeram amplectuntur vitam.
Et hi quoque mirè arident o-
culis ipsius. Verùm aliud quod-
dam adhuc in ipso est vitæ ge-
nus, quod paucissimi vel volunt,
vel adnituntur imitari; & est sta-
tus humiliationum & contemp-
tuum ipsius, qui profectò om-
nium ipsius statuum, mirabilis-
simus est & sublimissimus; sed in
hoc maximè desertus est, paucis-
simosque sui numerat sequaces.
O quàm pauci suam in hoc col-
locant devotionem, ut oppro-
bria Jesu Christi propriis suis ho-
norare velint humiliationibus!

Et hæ

Perfiores
sequuntur ip-
sum in suis
opprobriis.

Omni
foli,
serim
lus g
bant
temp
Jesu

Omnes Apo-
stoli, & præ-
fertim S. Pau-
lus gaude-
bant in con-
temptu pro
Jesu Christo.

Et hæ sunt animæ electæ, ama-
tæ & dilectæ à Domino nostro
super cæteras omnes, quæ ipsum
non derelinquunt nec contem-
nunt in contemptu suo. Unica
sola anima hunc complexa statum,
majorem ipsi impendit gloriam,
quàm plures alia. Nihil magis
ipsius extollit gloriam, quàm vi-
dere Apostolos, qui deseruerant
ipsum in Passione suâ, non nisi
ducti adhuc & docti spiritu suo
naturali, tantâ cupiditate con-
temptuum succensos, postquàm
impleti sunt spiritu sancto, ut
reverterentur gaudentes à con-
spectu Concilii, quia digni fue-
rant pro nomine Jesu contume-
liam pati; sed præcipuè S. Pau-
lum, qui cum primis ideò nun-
cupari meretur magnus Apосто-
lus per antonomasiam. Non ag-
noscebat aliam ipse gloriam,
quàm illam in Cruce Redempto-
ris sui; nunquam non & ubique
se jactans de illatis & jactis in se
opprobriis, injuriis, contumeliis,
habitus & acceptus velut mundi
peripsema, lapidatus, in carce-
rem missus, ter colaphis cæsus
magna cum ignominia. Et ec-
ce vobis gloriam, quâ adornat
seipsum, quàmque incompara-
biliter majoris æstimat, quàm
omnes mundi honores.

O Deus! quàm suave ac ju-
cundum palato animæ est man-
na, contemptus pro Jesu Christo
perpessus, si ipsa vel paululum

perfecti ac veri ipsius possideat Quàm pretio-
sitas sit con-
temptus tole-
ratus pro Deo.
amoris. Sed ad hoc ut pertin-
gatur, maxima sanè amoris re-
quiritur puritas, ad quam acqui-
rendam, necesse est mori amori
suo proprio, qui super omnia
fugit & odit contemptum. Om-
nes propemodùm homines re-
fert sunt amore proprio; unde
& videtur, ipsos cunctis viribus
fugere & odisse contemptum.
Magnum profectum fecisse quis
creditur, si patienter acceptet &
sufferat ipsum. Verùm si eous-
que pertingat anima, ut ipsum
amet, & in eo suas inveniat de-
licias, affirmare potest, phœni-
cem hanc esse inter animas de-
votas. Eheu! digni non sumus
contemptu, nimium sublimis est
pro nobis, nec ipsius meremur
agnoscere valorem; est res nimis
quàm pretiosa; unicus duntaxat
contemptus atomus majoris est,
ingenti monte bonorum ope-
rum: siquidem in his amor prop-
rius invenit sapius, unde se alat;
sed in contemptu nihil prorsus
est pro ipso.

Ah! exsolvamus saltem hoc
homagii ignominiam Jesu Chri-
sti; multam hanc honorariam
pendamus ipsi, humiliemus nos
profundissimè coram ipso velut
reos, portantes è collo funem,
& funale in pugno. Adoranda
Majestas Jesu, ecce prostratos
nos ante thronum ignominia-
rum tuarum, ubi tuas adoramus
D d d d d 3 magni-

Multa hono-
raria Jesu Chri-
sto exhiben-
da.

magnificentias, & sincero agnoscimus corde, reos nos esse, ac dignos, qui omnibus obruamur injuriis, omnia toleremus opprobria, quæ ex tuæ abundantia pietatis in Persona tua voluisti tolerare.

Nos velut scelerati habendi sumus, nam fumus reipsa; nos ignominiosè rapiendi per plateas cum fune ad collum, colaphizandi à servis, conspuendi in facie, postponendi flagitiosissimis, excipiendi flagris, illudendi sarcasmis, contemnendi & exponendi velut fabula populis: nos demum judicandi & ad supremum condemnandi sumus supplicium; nos enim id promeruimus, quin & insuper digni fu-

mus, ut sustineamus in æternum cuncta tormenta, cuncta opprobria inferni.

O adorandissime JESU! O verè infinitæ Majestatis Deus; quid toleras, non tuum est, sed nostrum est: relinque nobis partem nostram & fume tuam; nobis solis omnis contemptus & omnis humiliatio, tibi soli debetur omnis honor, omnis laus, & omnis gloria: nostram nunquam aucupabimur inanem gloriam, sed tua unicè nobis cordi erit vera gloria. Incipiemus modò in terris, quod prosequi desideramus in cælis, te glorificare, te benedicere, tuas cantare laudes in æternum. *Et laudabilis, & gloriosus, & superexaltatus in sæcula.*

ARGUMENTUM.

Excessus dolorum, quos JESUS CHRISTUS pro nobis sustinuit in Passione sua.

ARTICULUS III.

CRederetis, fratres mei, refert hinc Spiridion, quòd nil dici aut cogitari possit stupendum magis, quàm summus humiliationum JESU CHRISTI excessus, quam nostræ opposuit excessui arrogantiae. Sed alium adhuc videbitis excessum horribilium dolorum ac cruciatuum, quos toleravit pro excessu illicitarum nostrarum voluptatum, quem invenietis forsan magis

stupendum: saltem conciliabit vobis plus horrore, edquòd magis pateat & illucescat oculis.

Sustinuit ipse duo dolorum genera in Passione sua; alios spirituales, & corporales alios, Optime novi, atrociores fuisse spirituales, edquòd pertineant ad partem sui ipsius magis robustam, magisque idoneam ad portandum onus tormentorum; sed quoniam hi nostrum excedunt

JESUS CHRISTUS
toleravit in
Passione dup-
licis generis
pœnas, spirituales &
corporales.

Corpu
Christi
rebat à
in trib